

kunde blive kloge paa, hvorfor Gud havde gjort Tilværelsen hernede saa bitterlig trang for sine Børn, da han dog i sin Almagt saa let havde kunnet fri os for meget af den sønderknugende Sorg og Jammer, som et Menneskeliv nu var fuldt af. Saadanne Folk, som maaske ovenikøbet kaldte sig for Kristne, kendte slet ikke Gud og hans store Faderkærlighed. Dem ventede der en frygtelig Opvaagnen den Dag, da den store Mestermænd med Leen stod for dem og sagde: Timen er kommen! De vilde da for sent forstaa, at den Herre, de havde dyrket i deres Hjerter, ikke var Gud men Djævlén.

Ja, i den Ondes Trylleverden var alting ordnet paa tilfredsstillende Maade for Menneskenes Bekvemmelighed. I hans lodne Favn havde vi det saa lunt og godt som en nøgen Fugleunge i sin Rede. Vi behøvede bare at gabe op, saa fik vi straks vore Lyster tilfredsstillede, og under Stormenes Brag, naar Satan varmede os med sin Bug, vuggedes vi ind i de herligste Drømme, de lifligste Syner. Men hvordan det nu kunde være, — rigtig glade blev vi alligevel ikke. Og hvorfor?

Var det Frygten for Døden? — Aa, Dødens Gru tænkte man sig altid saa umaadelig langt borte. Og forresten var der jo heller ikke stort at ængstes for. Fyrretyve Draaber talt op i en Ske, og vi sov saa sødeligt ind i Mørket som et Barn ved sin Mors